

/ Χώροι

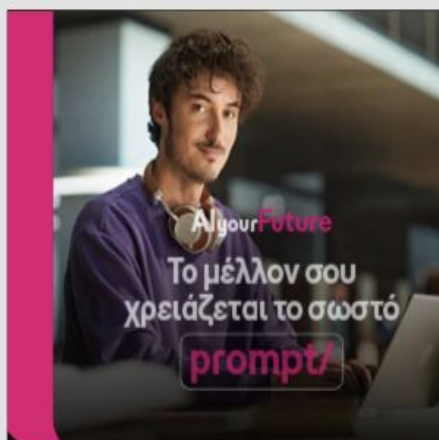
The Intermission

👤 Ταυτότητα Χώρου

Το «The Intermission» είναι ένα εκθεσιακό πρόγραμμα και χώρος τέχνης στην πόλη του Πειραιά, που ίδρυσε η Άρτεμις Μπαλτογιάννη τον Σεπτέμβριο του 2019. Καλλιτέχνες από όλο τον κόσμο προσκαλούνται να παρουσιάσουν έργα τους και -εάν εκπροσωπούνται- σε συνεργασία με την γκαλερί που τους εκπροσωπεί. Το «The Intermission» στηρίζει τη δημιουργία νέων παραγωγών έργων τέχνης. Δεν εκπροσωπεί καλλιτέχνες, αλλά στοχεύει στην καλλιέργεια δυναμικών και δημιουργικών συνεργασιών.

Αυτό το νέο μοντέλο επιτρέπει έναν ευέλικτο και αντισυμβατικό προγραμματισμό για να καλύπτει τις διαρκώς εναλλασσόμενες ανάγκες της καλλιτεχνικής κοινότητας στην Ελλάδα και διεθνώς. Το «The Intermission» εκθέτει αναγνωρισμένους, καθιερωμένους αλλά και νέους καλλιτέχνες.

📍 Διεύθυνση:

Πολυδεύκου 37Α Πειραιάς, Ελλάδα

📞 Επικοινωνία:

210-4131504 | <https://theintermission.art/el/>

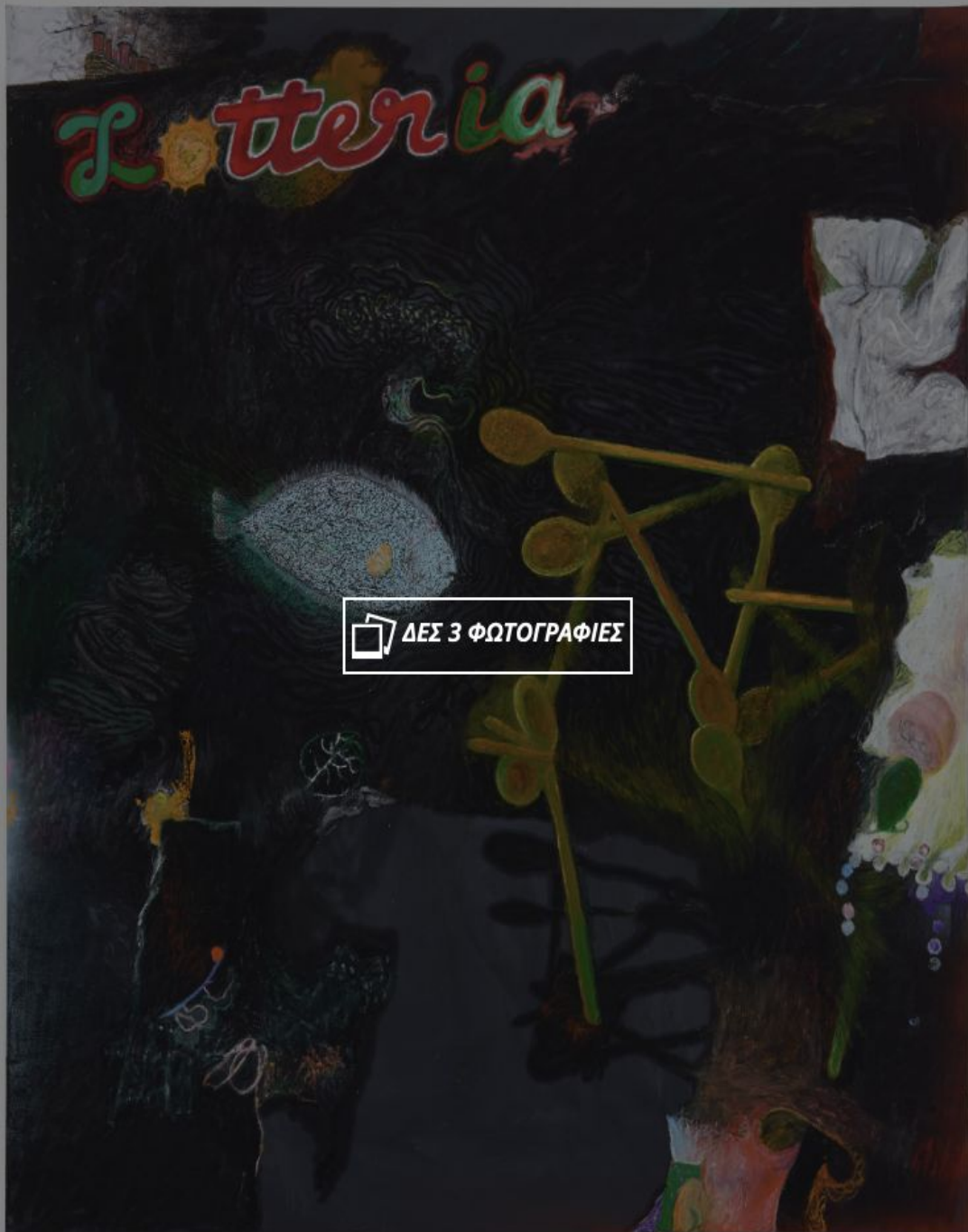
Στο εστιατόριο του Henry Curchod: Η έκθεση "Lotteria" στο The Intermission

CULTURENOW / 18-05-2026 / 17:31

To The Intermission παρουσιάζει την ατομική έκθεση του Henry Curchod με τίτλο "Lotteria".

Στη γωνία του εργαστηρίου του **Henry Curchod** στο Hackney Wick, στο ανατολικό Λονδίνο, πάνω από έναν απέραντο ασημένιο καμβά, κρέμεται ένα λευκό σακάκι – από εκείνα που θα φορούσε ένας head chef, sous-chef, commis ή saucier, ή κάθε είδους μάγειρας. Πάνω από την τσέπη του είναι κεντημένο το έμβλημα ενός εστιατορίου με το όνομα **Lotteria**: το «ο» έχει αντικατασταθεί από έναν λαμπερό κίτρινο ήλιο και τα υπόλοιπα γράμματα αποδίδονται με πλάγια, κόκκινη γραφή που θυμίζει λογότυπο ιταλικού σπορ αυτοκινήτου της δεκαετίας του 1970. Όλα μαζί συνθέτουν μια αίσθηση ανάλαφρης μεσογειακής κομψότητας. Όλο μοιάζει απολύτως πειστικό. Το εστιατόριο αυτό – όπου το προσωπικό της κουζίνας θα φορούσε τέτοια σακάκια ως στολή – θα μπορούσε κάλλιστα να υπάρχει. Μόνο που δεν υπάρχει· τουλάχιστον όχι ακόμη. Το Lotteria είναι το εστιατόριο-όνειρο του Curchod, το οποίο έφτασε πολύ κοντά στο να ανοίξει πέρσι, προτού φίλοι του από τον χώρο να τον αποτρέψουν. Είχε καταρτίσει μέχρι και οικονομικό πλάνο. Το εστιατόριο αυτό – με τις εσωτερικές του απολαύσεις, το φανταστικό μενού και το περιπλανώμενο κοινό του – αποτελεί τον πυρήνα της νέας του έκθεσης με τίτλο «Lotteria», η οποία περιλαμβάνει δέκα έργα σε λινό από λαδοπαστέλ, γκουάς και κάρβουνο, ένα έργο σε καμβά από βαμβάκι, ένα ακόμη σε χαλκό, καθώς και μια μνημειακή σύνθεση από λαδοπαστέλ πάνω σε ανοξείδωτο πάγκο. Σε αυτή τη δουλειά διακρίνεται μια βαθιά απόλαυση του φαγητού και της σχέσης του με την κοινότητα, τη φιλοξενία και τη συλλογική εμπειρία του μοιράσματος – κάτι που ο Curchod γνωρίζει εκ των έσω ως γιος σεφ. Το φαγητό υπήρξε κεντρικό στοιχείο της διαμόρφωσής του, γεγονός που απομακρύνει τα έργα από την απλή εικονογράφηση μιας ιδέας και τα φέρνει πιο κοντά σε μια σχεδόν αφιερωματική, «δεητική» ζωγραφική. Υπάρχει όμως και μια δόση παιγνιώδους ασέβειας: όχι ότι ο καλλιτέχνης δεν εννοεί αυτό που κάνει – τα έργα δεν είναι διφορούμενα – αλλά μάλλον λούζεται μέσα στη δική του συνείδηση, στο πεδίο της φαντασίας και της δυνατότητας, συνδέοντας ταυτόχρονα την παιδική του ηλικία με την ιστορία της ζωγραφικής. Εδώ, ο ίδιος ο καλλιτέχνης ενσαρκώνεται σε έναν χαρακτήρα που αποκαλεί **Blueberry Boy**, ο οποίος εμφανίζεται σε δύο από τους πίνακες της «Lotteria». Πρόκειται για μια φασματική παρουσία, ευτραφή – όπως ο ίδιος παραδέχεται – και βαθιά ερωτευμένη με το φαγητό. Είναι νέος, όπως τον ανακαλεί η μνήμη ενός ανθρώπου που έχει πλέον μεγαλώσει. Ο Curchod δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα ex-voto – αφιερωματικές εικόνες – ιδίως εκείνα των αλιευτικών κοινοτήτων της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, όπου αγιοποιημένες μορφές εμφανίζονται συχνά σε κάποια γωνία της εικόνας· έργα που δημιουργούνται για να σηματοδοτήσουν την εκπλήρωση μιας υπόσχεσης ή ως αφιερωματικές προσφορές.

ΔΕΣ 3 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Είναι χρήσιμο να αναρωτιέται κανείς τι προσφέρει η ίδια η διαδικασία της δημιουργίας στον δημιουργό· και εδώ η κλίμακα πολλών έργων είναι καθοριστική. Ο Curchod, δουλεύοντας πολύ κοντά στην επιφάνεια, σχεδόν χάνεται μέσα τους. Όλο και περισσότερο αφήνει «ανάσες» ανάμεσα στα μοτίβα και επιτρέπει σε εκρήξεις φαντασίας να αναδυθούν από τις σκηνοθεσίες που γεννά η φαντασία του: ξύλα κοπής και μαχαίρια (**Chopping Board on Holiday, όλα τα έργα του 2026**)· κρεμμύδια, κόκκινα και λευκά (**Mehdi**, από το αραβικό «ο καθοδηγούμενος»)· μάγειρες που σκύβουν πάνω από αχνιστές κατσαρόλες (**Hierarchy**)· ψάρια – άφθονα ψάρια (**Monday Fish Special**)· και ξύλινες κουτάλες που μοιάζουν να χορεύουν (**Lotteria at 1 AM**).

Για μένα, η ζωγραφική μπορεί να είναι μια διαδικασία ανακάλυψης, όπως ακριβώς και η γραφή. Η μέθοδος του Curchod ξεκινά με το σχέδιο και, παρότι τα έργα είναι ζωγραφικά και υλοποιούνται με λαδοπαστέλ, επιστρέφει εκ νέου στο σχέδιο. Τα πρώτα σχέδια αποτελούν το ξετύλιγμα της συνείδησης, ενώ η δεύτερη εκδοχή λειτουργεί ως επαναδιατύπωση, πάντα σε εγγύτητα με την επιφάνεια, έτσι ώστε ο εξωτερικός κόσμος να απουσιάζει και να απομένει μόνο το άμεσο οπτικό πεδίο μπροστά του. Δύσκολα δεν θα φανταστεί κανείς ότι η ίδια η πράξη της δημιουργίας λειτουργεί ως μια μορφή κάθαρσης.

Ωστόσο, το οικονομικό ζήτημα παραμένει κρίσιμο – ιδίως για όποιον επιθυμεί να ανοίξει ένα κατάστημα στο Λονδίνο, μία από τις ακριβότερες πόλεις στον κόσμο. Εδώ ακριβώς παρεμβαίνει και το όνομα: το Lotteria, ως υλικό εστιατόριο, θα ήταν εφικτό μόνο αν ο Curchod κέρδιζε το λαχείο. Έτσι, οδηγούμαστε στην ιδέα ότι η ζωγραφική είναι το μέσο που διαθέτει· μέσω αυτής μπορεί να οικοδομήσει μια ζωντανή και πολυτελή εκδοχή του ονείρου του, χρησιμοποιώντας το λινό ως τόπο προορισμού.

Στο έργο **Mehdi**, ένα υπερήφανο λευκό κρεμμύδι δεσπόζει στο οριζόντιο κάδρο, ενώ μικρότερα κόκκινα κρεμμύδια υποχωρούν στο βάθος, κυκλώνοντας τον πρωταγωνιστή. Τα κόκκινα μοιάζουν να συνωμοτούν εναντίον του λευκού σε μια σκηνή που θυμίζει το West Side Story, όμως το λευκό στέκει αγέρωχο στο κέντρο, σε μια ανορθόδοξη αναφορά στον Ιρανό παππού του καλλιτέχνη.

Στο **Chopping Board on Holiday**, ένα χαλαρά τοποθετημένο μαχαίρι αναπαύεται δίπλα σε ένα καταπονημένο ξύλο κοπής, σηματοδεδιμένο από μια μακράς διάρκειας ζωής στην προετοιμασία τροφίμων. Στο βάθος, ένα μοναχικό λεμόνι περιμένει, σαν να αγνοεί ακόμη τη μοίρα του. Αλλού, στο **Weighing Spice**, ένα γουδί και γουδοχέρι στέκουν αγέρωχα. Πρόκειται για έργα που θα μπορούσε κανείς να εντάξει στην κατηγορία νεκρή φύση· διατηρούν σαφή σχέση με την ιστορική παράδοση του είδους, ωστόσο ο Curchod κατορθώνει να εμψυχώσει το άψυχο – ως θεατής, δεν μπορείς παρά να νιώσεις μια ανεπαίσθητη συμπόνια για το λεμόνι.

Η ατμόσφαιρα της «Lotteria» είναι δυναμική, γεμάτη ανθρώπους, συναισθήματα, δραματικότητα και την ένταση της εξυπηρέτησης. Πουθενά αυτό δεν γίνεται πιο εμφανές από ό,τι στο έργο **The Dining Room**, που ανακαλεί εικόνες από μεγάλους χρονικογράφους της απόλαυσης και της κατανάλωσης, όπως οι Otto Dix, Chaïm Soutine και Henri Toulouse-Lautrec. Ο Curchod αναφέρει ότι αυτή είναι η τελευταία του καθαρά παραστατική έκθεση – μια γιορτή με τις δυο μεγάλες του αγάπες: το φαγητό και η ζωγραφική. Ωστόσο, δύσκολα πιστεύει κανείς ότι θα είναι και η τελευταία του λέξη· το έργο του είναι υπερβολικά ζωντανό, πλούσιο και πλημμυρισμένο από ανεξάντλητες ιδέες και μορφές για να αποτελέσει απλώς μια παροδική αναλαμπή.

Ο **Sean Burns** είναι επιμελητής και συγγραφέας με έδρα το Λονδίνο.

Henry Curchod – Πληροφορίες για τον εικαστικό

Ο **Henry Curchod** (γεν. 1992) αντλεί από τη δυτική του ανατροφή και την ιρανική του καταγωγή, θέτοντάς τες ως αφετηρία για μια διερεύνηση των σύνθετων όψεων της σύγχρονης ανθρώπινης κατάστασης. Η καλλιτεχνική του πρακτική κινείται ανάμεσα στην παραστατικότητα και την αφαίρεση, μέσα από μια παιγνιώδη όσμωση σχεδίου και ζωγραφικής, αξιοποιώντας τα λαδοπαστέλ για να διερευνήσει επιφάνειες που εκτείνονται από το λινό έως τον ανοξείδωτο χάλυβα. Αυτή η προσήλωση σε ένα διαρκώς διευρυνόμενο υλικό πεδίο του επιτρέπει να προσεγγίζει το υποκείμενο ως μια σύνθετη οντότητα — ταυτόχρονα ενιαία και πολλαπλή — περιδιαβαίνοντας ένα εσωτερικό τοπίο αυξανόμενης πολυπλοκότητας. Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Rome is No Longer in Rome*, Clearing, Λος Άντζελες, 2025· *Waterplay*, Gallery Vacancy, Σανγκάη, 2024· *Oh Fortuna!!*, Clearing, Νέα Υόρκη, 2024· *Safe Spaces*, Gallery Vacancy στο Paris Internationale, Παρίσι, 2023· *Hugging a tree is like kissing a dog*, *Shoot the Lobster*, Νέα Υόρκη, 2023· *Trouble on the Event Horizon*, Mammoth, Λονδίνο, 2023· *Rice is god's dandruff*, *Chauffeur*, Σίδνεϊ, 2022. Έχει επίσης συμμετάσχει σε προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών, όπως το Castel Caramel Residency, Castillon, 2024· το Therapie Residency, Παξοί, 2024· το R&F Residency, Νέα Υόρκη, 2023· και το PPP/Oostmeijer Residency, Άμστερνταμ, 2023. Υπήρξε επίσης φιναλίστ για το Ramsay Art Prize, Αδελαΐδα, 2023, καθώς και για το Sulman Prize, Σίδνεϊ, 2023. Έργα του περιλαμβάνονται σε σημαντικές συλλογές, όπως η Nixon Collection, Λονδίνο· το Dangxia Foundation, Πεκίνο· το Green Family Art Foundation, Ντάλας· το M Woods Museum, Πεκίνο· το Sifang Museum, Πεκίνο· το Start Museum, Σανγκάη· το Tiantai Museum of Art, Τσινγκντάο· και το X Museum, Πεκίνο.

Κεντρική εικόνα θέματος: Henry Curchod, *No idle hands here*, 2026 (λεπτομέρεια έργου) © Tom Carter, 2026

Ταυτότητα Εκδήλωσης

Ημερομηνία:

Από: 20/05/2026 Έως: 01/08/2026

Εγκαίνια: Τρίτη 19 Μαΐου 2026, από τις 18:00 έως τις 21:00

Ώρες λειτουργίας: Τετάρτη - Σάββατο, 12:00 - 20:00

Τοποθεσία:

The Intermission, Πολυδεύκους 37Α, Πειραιάς

The Intermission

Πληροφορίες / Κρατήσεις:

theintermission.art